

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΦΟΜΟΥΛΙΔΗΣ

Μέσα από ένα αποξενωμένο παντρεμένο ζευγάρι και την οικογένειά τους, η μεξικανική καταγωγή κόρη διπλωμάτων και διακεκριμένη συγγραφέας Βαλέρια Λουισέλι καταβυθίζεται στα απέραντα τοπία της αμερικανικής ενδοχώρας. Τελικός προορισμός, οι αόρατες διαδρομές των μεταναστών, κυρίως από χώρες της Νοτίου και της Κεντρικής Αμερικής.

Γίνεται πλέον σαφές πως η αυτομυθοπλασία (ως ύφος και ως αναπαραστατική πραγματικότητα) έχει κυριεύσει ένα μεγάλο ποσοστό των σύγχρονων αμερικανών συγγραφέων, ιδιαίτερα θα λέγαμε των «παραγωγικών ηλικιών», ανεξαρτήτως προέλευσης. Ενα αφηγηματικό μέσο που τείνει σχεδόν να έχει χαρακτηριστικά καθολικότητας. Αυτό συμβαίνει διότι στις ΗΠΑ ο μυθιστορηματικός λόγος αγωνιά να ανταπερθεθεί στην κακή δημοσιογραφίζουσα φημολογία, συγκροτώντας και ανανεώνοντας τη φόρμα του.

Η άνοδος του Τραμπ στην εξουσία – αλλά και προηγούμενες συνθήκες – έχουν καλλιεργήσει

Ενα ταξίδι δίχως χάρτη που φέρνει τους ήρωες αντιμέτωπους με τα ερείπια μιας σχεδόν ανοίκειας χώρας

στη χώρα ένα «σύστημα» διαστρέβλωσης του δημόσιου λόγου και των αληθινών συμβάντων. Έτσι οι απανταχού αφηγήσεις έχουν ακυρωθεί ως έναν βαθμό τα γεγονότα. Πολλοί συγγραφείς αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο της εύπεπτης και πληθυντικής μυθοπλασίας, που μπορεί εύκολα να παραστρατήσει σε ένα χάος ερμηνειών. Επίσης είναι σαφές πως τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα στην τέχνη του λόγου έχει υποχωρήσει η αλληγορία, για να αντικατασταθεί από τη νατουραλιστική φόρμα του 19ου αιώνα.

Το εν λόγω βιβλίο ήταν υποψήφιο για το βραβείο Booker και βρέθηκε στη λίστα των δέκα καλύτερων βιβλίων της χρονιάς των «New York Times». Η συγγραφέας βρίσκεται ψηλά στις προτιμήσεις του περιοδικού «New Yorker» που έχει δημοσιεύσει εκτενή προφίλ της, ενώ πρόσφατα κέρδισε και την «υποτροφία των ιδιοφυιών» του προγράμματος Μακ Άρθουρ. Σε μια πρόσφατη συνέντευξη της η Λουισέλι υποστηρίζει πως γράφοντας αυτό το βιβλίο είχε κατά νου να βάλει το δικό της λιθαράκι στη μακρά ιστορία της διασποράς.

Γι' αυτόν τον λόγο η εκκίνηση κάθε κεφαλαίου γίνεται από το άνοιγμα κουτιών (εννοώντας κιτάπια) από την πλευρά της ανώνυμης αφηγήτριας-μητέρας, όπου εντός τους περιέχεται πνευματικό υλικό για το ταξίδι της αυτογνωσίας και της εξερεύνησης. Ενα οδοιπορικό που εκτείνεται πέρα από το ντοκουμέντο και πέρα από το παρόν, έχοντας όμως την ανάγκη της παρουσίας μιας κατακερματισμένης τοιογραφίας: του δυτικού κόσμου που ανασυντίθεται συνεχώς μέσα από τα αποκαΐδια του.

Ανώνυμοι ήρωες

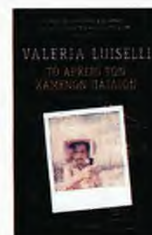
Η Λουισέλι θέλει να προσεγγίσει τον λογοτεχνικό εαυτό της με την αφέλεια του πρωτότη που βρίσκει οδό διαφυγής από το προστατευτικό κουκούλι του. Η βασική πρωίδα εκεί κοντά στα σάραντα, βρίσκεται σε έναν γάμο που τελματώνει. Μαζί με τον σύζυγο (ανώνυμος και αυτός) δουλεύουν πάνω σε αναθέσεις που τις ονομάζουν ηχητικά ντοκιμαντέρ. Έχουν δύο παιδιά από άλλους γάμους (χωρίς όνομα επίσης) και στο βιβλίο περιγράφονται μόνο με τα χαρακτηριστικά του φύλου τους: αγόρι και κορίτσι.

Αυτή η «κινιπτι» οικογένεια που διαθέτει αρκετά ορθοπολιτικά πολυχρημιά ακολουθεί τους απόκρους όσων κρύβονται στις παρελθυμένες

Βαλέρια Λουισέλι

Από τον εφιάλτη στο αμερικανικό όνειρο

Η εξιστόρηση μιας οικογένειας σε κατάρρευση παράλληλα με την ιστορία των ασυνόδευτων «παιδιών των συνόρων» στο Μεξικό

Βαλέρια Λουισέλι
«ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ»

Μτφ. Βασιλική Κνήτου
Εκδόσεις Μεταίχμιο
σελ. 504
Τιμή 18 ευρώ

Αμερικανός συνοριοφύλακας και ασυνόδευτη ανήλικη μετανάστρια στην αμερικανική πλευρά του Ρίο Γκράντε στο Τέξας

Προσωπικό και πολιτικό

Ο αγνοούμενος εαυτός

Η συγγραφέας δανειζεται και επεκτείνει σε μυθιστορηματικό χρόνο τη φόρμα από τα «Ημερολόγια» της Σούζαν Σόνταγκ. Υιοθετεί μια ρέουσα γραφή εναλλασσόμενων συναισθημάτων που χαρακτηρίζεται από μια βασική απουσία: δεν υπάρχουν τομές ή ριζείς. Ενώ όλα αλλάζουν, σταθεροποιούν μια υπερκείμενη αδράνεια. Ο κόσμος της αφηγήτριας και η συνειδησή του παρουσιάζεται ως ροή. Σε αυτή τη διαδικασία το Κακό είναι η παρακώλυση του νόμου και η αδιαφάνεια. Η οικογένεια ορίζεται ως βασική «μυοδα» αναζήτησης εννοιών που συνδέουν τις διαδικασίες της συνειδητότητας. Η αναμέτρηση της πρωταγωνίστριας με το φάσμα των αγνοούμενων στρέφεται πρωτίστως προς τον εαυτό της. Από τι αποτελείται; Από το πλέγμα της μητρότητας; Από την κουλτούρα της; Από τις καταγωγικές της ρίζες; Από όλα τα παραπάνω συν το άγνωστο της ύπαρξής της; Οι αγνοούμενοι δεν βρίσκονται μόνο στο πεδίο του Άλλου. Υπάρχουν και εντός μιας μικρής κοινότητας. Η αφηγήτρια, για παράδειγμα, προσπαθεί να βρει την πραγματική «εικόνα» του γιου της. Πώς μεγαλώνει, τι σκέφτεται και τι λείπει τελικά απ' όλη αυτή τη διεργασία. Μέσα από αυτό το εσωτερικό βλέμμα η Λουισέλι απευθύνεται τόσο στην άγνωστη χώρα που αντικρίζει στο ταξίδι, όσο και στον μετανάστη. Αναρωτιέται συνεχώς εάν το προσωπικό βίωμα μπορεί να μεταμορφωθεί σε ικανή πολιτική συνθήκη γενικού ενδιαφέροντος. Ενα βιβλίο που θέτει ερωτήματα σε εποχή αναζήτησης.

σελίδες της Ιστορίας. Ξεκινά ένα ταξίδι δίχως χάρτη που θα τους φέρει αντιμέτωπους με τα ερείπια μιας σχεδόν ανοίκειας χώρας. Με τους μύθους να βρίσκονται σε συναγερμό αυτοσυντήρησης, κάτω από το «ιερόσυλο» νεοορθόδοξο βλέμμα τους. Είναι ένα ταξίδι προς τον Νότο όπου ο σύζυγος θέλει να ανακαλύψει εκ νέου

την πχώς της εξαφανισμένης φυλής των Απάτσι και η σύζυγος να έρθει σε επαφή με ασυνόδευτα προσφυγόποια από το Μεξικό.

Το μυθιστόρημα ξεκίνησε να γράφεται το 2014. Ήταν η εποχή όπου συνέρρεαν μαζικά μετανάστες στα νότια σύνορα των ΗΠΑ. Η Λουισέλι πραγματοποιεί μια μικρή Οδύσσεια, με

την αγωνία να ξαναγράψει τις ηθικές απολήξεις της σύγχρονης μυθοπλασίας, που οφείλει να συνομιλεί με την εποχή της. Παρά την ανάγκη της συγγραφέως να στριφογυρίσει το κείμενο στην κοίτη της πολιτικής διαμαρτυρίας, το τελευταίο αφήνεται στον ειρμό της και κυλά σαν ποτάμι που αναμένει να γνωρίσει την κοίτη του.

Κατά τη συγγραφέα η «προτζεκτοποιημένη» διανόηση χρειάζεται προσωπικό ρίσκο και άμεσο συγχρωτισμό με την πηγή των προβλημάτων. Όχι προς απόκτηση «εμπειρίας», αλλά για να εμπειρώσει από πρώτο χέρι το αίσθημα της απόλειας των απανταχού ξεριζωμένων και αν είναι δυνατόν να στοχαστεί. Ενα από τα κύρια ζητήματα που θέτει η Λουισέλι είναι η προτροπή να δούμε τον ρευστό κόσμο που μας περιβάλλει κάτω από ένα εντελώς άλλο πρίσμα. Τώρα που ρευστοποιείται το κοινωνικό περιβάλλον, χρειάζεται να επανατοποθετηθούμε στα θεμελιώδη. Υπάρχει ανάγκη σύνταξης ενός νέου «συμβολαίου» στο τέλος της μετανεωτερικότητας, όπου η ψηλάφηση του εκτός βεβαιωτήτων χώρου είναι επιβεβλημένη.

Οι λύσεις μπορεί να απαιτούν την ανάπτυξη της ενσυναίσθησης, αλλά και το σκάψιμο στα μη προφανή. Η αφηγήτρια του βιβλίου επιχειρεί σε δύο επίπεδα: στο πρώτο προσπαθεί να εμψύσει στα παιδιά της την έρευνα στη μη μασμένη προφή. Να ανοικτούν στον κόσμο με δικό τους εφόδιο, που θα περιέχουν τη χαμένη μνήμη. Το δεύτερο επίπεδο είναι η φροντίδα των κατατρεγμένων, με γνώμονα το ενταξιακό πλαίσιο. Και εδώ η Λουισέλι προχωρεί πολύ προσεκτικά διότι αναρωτιέται «εάν μπορούμε να κάνουμε τέχνη με τον πόνο του άλλου».